

קח: עין טעמה נ"י מצוה

אמאי מותר חלב נבלה הוא... מלפניו כי גבשו לא ביטל לרדן...

כל הבשר פרק שמיני חולין

הלב אמאי מותר חלב נבלה הוא... מלפניו כי גבשו לא ביטל לרדן...

מצות השני

הלב אמאי מותר חלב נבלה הוא... מלפניו כי גבשו לא ביטל לרדן...

מצות השני

הלב אמאי מותר חלב נבלה הוא... מלפניו כי גבשו לא ביטל לרדן...

כל הבשר פרק שמיני חולין

הלב אמאי מותר חלב נבלה הוא... מלפניו כי גבשו לא ביטל לרדן...

קח: עין טעמה נ"י מצוה

אמאי מותר חלב נבלה הוא... מלפניו כי גבשו לא ביטל לרדן...

כל הבשר פרק שמיני חולין

הלב אמאי מותר חלב נבלה הוא... מלפניו כי גבשו לא ביטל לרדן...

ואם רבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו...

והוא שאלו... והוא שאלו... והוא שאלו... והוא שאלו...

ואם רבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו...

ואם רבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו...

ואם רבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו...

ואם רבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו...

ואם רבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו...

ואם רבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו... ורבי אבהו...

(5)

מירוש הארץ הלקוח בשך בחלב סימן פט מירוש הארץ כ

ואף אם נתקן כמילוקי ה"מ בין משמטו חריב או ברומח לאכול עם גבינה לנבירה עלמנו שלא לתמוך בו כלל מיעה י"ץ דלחז בליטמו מרובם ויש חשש פליטה קלה . אך מ"ל מרסיים אחר מ"ג דגם לחם אסור לתמוך מנשים ולפתיים דכל זה חששה בעלמא לכתמילה ובדיעבד אם קיימו היקב הסמיניות קרוש עליו משמע ל"י דלכל אם נענו יפע ומתן בו מותר בלא חרטה כתיב דלחם מותר בלא פליטה דת מחמילה שרי מיעה כ"ז בלחם אכל לתמוך גבינה עלמנו נמי ע"י נעילה אסור והענין הוה פשוט דכה . בתב הרשב"א דאסור להניח איסור לזון בקריה של היקר לזון שמתו יבסס מלמדיהו א"כ הארץ יתמוך בו גבינה שמתו יבסס ולה ידיו ויסודך בו בשר . ואף לגמ"ש הס"ך בסמ"י ס"ב דכסכין לא חייבינן לזון ועיין מ"ג שם לקמן יתבאר א"כ בסי' קכ"ח ג"כ דכב"ש גם כסכין אסור ועוד בלא זה כח אסור בסי' קכ"ח גם כסכין אל איסור לכשתמט כליון שנית יבססו וישתמט כמנין מכ"ש בב"ה דלחז מיעה יוסר יש לזוזר ולא חף אי יתמא דסם דוקא בכלי מדט כיון שאין לו תקנה בהשגלה גם כאלו אסור דהא כח"ג לא יבטיחו וקוזק סכין אחר לבשר והלכך יורבר י"ס לזות שמתו ישתמט בו כמנין ועיין מ"ג בס"י ס"ג ס"ק ע"כ משא"כ לתמוך לחם אין כאלו חשש כ"כ דחף אס ישתמט בו כמנין כתיב מו כו ל"ע בר יעקב דוקא חס לכתמילה ע"י נעילה ודוק אך הוזהב לתמתי גם כוס . וממתה שראיתי בסג"ס שהארין כהן בדברים שאינם וגם עוד לזיה אחרונים לא כיונו יפה כהן על כן בארמיו . ולשון ה"מ שם ל"ע דכתב מיעה אם קמו הסכין תקילה היקב והענין בקרקע קשה מותר לתמוך בו פ"ח ב"י ס"ב בשיעוריים דהקמי ל"ל דכל שעתה נעילה מה ח"ך לקטו מיד חמילה עיין בב"י סי' קכ"ה מיעה דבריו ברמ"ה כאלו מתוקנים :

מירוש הקצר הלכות בשך בחלב סימן צ

(ה) כהנל כ"י אסור מדברי סופרים . היינו גם כהנל (א) דהלכה כאלו בהנחה בעלמנו רבם ש"ז שלא פירש תכלת לא נקרא חלב עדיון מ"מ לגבי בשר אחר גם ע"ז גורז ועיין בארוך : אך לזוסי לבאר קמא דברים מה שלא נתבאר יפה מותר בשאור חלב אסור

לכ"ג גם חס הינו וזל לאכול צ דיני כהל ובו ד' סעיפים :
 כמ"ט בס' פ"י וכן פרס"י
 כהן אינו עובר על חילטמו א (א) (ה) דבחל (פ') סדר של כהנמיה) אסור לקנות ולא על בשאלו דוקא מדברי סופרים (ב) שאין בשר שנתבשל אינו עובר אבל איסור גם מממתה שבישול ג"כ :

עדיון לא גורז בו וכל שאזרזו אין חילוק בין הקהל לבשר אחר ואין סקולה לגבי הקהל וזלח בלה ילא עדיון דלה נקראה חלב שכן כתב על הא דלמדיין כהל שבישלו בחלמו מותר קריה שבישלו בחלבי אסור מ"ע זה פניו במניו וזה אינו כיום במעטו וז"ל זה פניו במניו וזשילא מרדיי סכמיה חלב הילא וכלו אינו פנים עולה ילא מדרי ההנחה בתי' ולא יתסוף חלח מונבלע בבשר הוא ולא בה לכלל חלב ומיעה לכתמילה בע קריש מדרבנן עכ"ז וכ"כ לעיל בד"ה אינו עובר עליו ומותר וז"ל אינו עובר עליו מדחורייתה ומותר לכתמילה בחכילה עם בשלו ולא חמיינו אסור מיעה מדרבנן דהא חפלו סתמו ממנו וילא חמיינו לקמן חלב שמיטה דרבנן והיי' כיון שמונבלע ולא פירש חפלו חיסור דרבנן ליכה עכ"ל . והיינו ח"ו קו חיסור מדחורייתה גם אסור שילא כ"י דלזו לזוזר מדרבנן הכס שלא בה לכלל חלב עדיון חל כיון שגם אחר שכל לכלל חלב אינו חלה דרבנן לך קודם שכל לכלל חלב לא גורז . והא דמקודם שילא לזו בכלל חלב הוא כפר כתבתי בסי' פ"י דמומקן מן מהא דממטין חלב שמיטה וזי נגם קודם שילא כו' חלב ח"כ לא תמנא חלב שמיטה כלל . ובסי' ג' מלניו דם דכ"ז בלא פירש לזו דם הוא והגם דגם מה שנתנס בה במקום אחר גם בפניו בכלל דם ובסו' האם שכותב בה קלם מ"מ לזו בכלל חלב הוא . ורחימי בחו"ה כל י"ס דין אי שכתב גם כן : מה שכתוב בה בכלל חלב שמיטה הוא וזלח חס קודמו וכולא זה מה שנתאר בהנמיה לזו חלב הוא כמו דם שלא פרש מיעה זה ח"כ דח"כ חמיה כו' חלב שמיטה כלל חמיה דרין זה דעת רש"י חלף גם כשלא קרש כלל נמי לזו חלב הוא חלה לכתמילה בע קריש . וכ"כ שהארין והמילוקי בניו לרם קל להנין דדס ארדביה עיקר בריותו היל שלא ילא לחון ויהא עיקר מות הפעל מ' והנפס מנו בו ח"כ כשאפורה האורה . ה"ס מפני שהיה היא שפס ה"ה כהס הנמנאל בהלב וביולא וכן כה"כ דגם החמניה וזלח מה שאינו בשיון בכל ואינו נראה זה עדיון לא בה לכלל דס חלה בכלל הבשר ער שיפורס לעמנו שיקרר ר"ס חלב חלב עיקר בריותו ללוח לחון לכה כ"ז שלא ילא לזו בכלל חלב

דעל בשל אחר גורו ממנה דשמיא עעמו מחמת החלב
 מליאלא גס הכחל אסור מפעם הי"ל אבל כשאין שם
 בשל אחר לא נאסר הכחל עעמו מחמת החלב כיון שאין
 משמיה עעמו שממח בלועט החלב גס כשזולא וסוד
 ובלע לך לא גורו בו וסמרי"ס לביא גייה שם בדברי
 הסו"ס ד"ל חיפכא עעטס הבשר נכנס בהחלב ומסמייע
 מנה שכתבו מיד אחר זה וכן מנה שכתבו לעיל בד"ה
 חיו עוכה עליו ומותר ממני עעטס הבשר נכנס בחלב
 וכן אינו דכוס' כאן עיקר הדבר אמרו ג"ש שאר
 בשל מחלב עעמו ולזה הולריו לומר כן ועיין בת"ה
 סי' קפ"ב שכתב ימי וי"ל דלך החמירו יותר עם בשל
 אחד מפני עעטס החלב שכתב משתה מחמת הבשר
 כאחר משא"כ בלא בשל אין עעטס החלב משתה מחמת
 זה דגם עעטס בשל כחל כעטס החלב וגם לרש"י חמור
 מחמת זה עם בשל יותר מעעטס זה עכ"ל ופי' הכרחיה
 דר"י לו הדינא כמ"ש אמר"ס וכן ראה תוס' סי' ל'
 וע"ש יעו"ב בדרכי"ה בחזקתו מבורר כמ"ש וי"ל וע"ש
 דמילאלא דצ"ע שרי ובהדי בשל אסור משום דכ"ל
 עעמו אין עעטס החלב יכר בו ולא חיי לחלומו כ"ה
 אבל עעמו יכר בבשר ואפי' לאתווי בבשר דעלמא
 דאסור מדאורייתא עכ"ל וכן רש"י וי"ל דשמיא מבשלו
 עם חקיות אקרות מקבלים עעטס ממנו ולרש"י עעטס
 כגס עעטס כב"ה ובשמיא חוקים כחל אבל כשהיא
 כפ"ע בין שקריתו לא קרעו עעמו שיה ודבר ידועה
 שפעטס חלב שבו מעעמו חיי ומש"ה שרי עכ"ל י מישו
 בבור דגם להחוס' אין כל הקולות אלו נאמרים אלא
 הכחל עם החלב של עעמו שלא פירש מקורו ממנו לכך
 גס בבשול ואף בלי קרע שהוא כמ"כ אין יכר פרישמו
 כיון שמקורו לא פורש ממנו וגם אה"כ אין יכר פרישמו
 להדיא אלא נוסף ביחד עם שומן החלב להחוס' שחור
 ובלע ממנו לא משא"כ ממ"ל מעטס זה ש"ל החלב אם חלב
 שמייה אחר מפל עליו ואף חלב מחלב זה ש"ל ממנו ע"י
 קרעו וטויה אם חמור ובלב"ו כי פוראי אין שום קולא
 כי רדתי ממנו ככל שיה אסור דמ"ש הנהיה חלב
 שמייה משאר הדידות וכן לא מליני שיה שום קולא
 כחל מלא יאסור מחלב שמייה ולא אמרינן הקולא בחלב
 אלא משום דחיו כיום במעיו חייט שכן היה בו ממייה
 כמו שפירש רש"י ז"ל וזה שפירש ז"ל הכי פירש"י על
 דברי המחבר כאן הנה שם בשמות המום ודוק ל:

הרי"ה ז"ל מי בשעות הסו"ס דהכחל

חיו נאסר מחלב עעמו כשביטלו לבדו :
 ובפעטס אסור הכחל כשביטלו עם בשל ויש סי' פגס
 שפירשמו הביא עמי הא דבשה נכנס בהכחל מ"ל במ"ה
 לא נאסר מזה דבר בבית ר' עמר אי בני הא דכחל
 כס' וכל מן המנין והא דאסור קרירה אהרת כתב
 הפעטס מפני שלא יא חלבו עיניו ולכן מנערק לבטל
 כיון שהיה עעמו בשל ובה רש"י נפל החילה לפחות מ"ע
 שאסר ככל מסמברא שכתב עעמו ז"ל שהרי עשאוהו
 ככ"ה וכן דברי רבנו נעשה נבלה לעיקר עיקר ששים
 ואין הכחל מן המנין עכ"ל ופנה כיון דר"ל ימי דאין
 הכחל נאסר מהחלב שלו אי"כ פגס ה' ס"ל ימי דע"פ
 נאסר החלב משאר בשל וכן כיון ל"ט אי"כ נאסר הבשר
 ואסור כחל כמ"ש ה"י הא חיו חלה כמו שאר
 אסוריו ואין כאן גכ"ל הכחל עעמו אסור כב"ה ויהא
 ס"ל דבשאר אסוריו לא אמרינן מע"ל וגם אפטר נאסורו
 כתב במשנה"ב סס הא דאסוריה מחמת החלב שבה גס
 דלחיו להמירי וסב משאר חקיה כגלוע מאסור
 כיון שכתב רחוי לנחת ממנה ע"י קרועה וטויה אי"כ
 שכתב עומדת כפ"ע ומפירי ממנה ונס עכשו שמנבל

מסתמא נחת ממנה כל החלב והתפ"כ אסורין אויה
 חטו שאר חקיה בבלוע מאסור וזה דלמדין כחוקים
 נבלה שריה רבן רייזי מחתכה בבלוע מחלה שאו אין
 האסור ואלא ונחתו ממנו דל"כ מליני הבעלה באולין
 ולכן גס אסור קרירה אחרת מחמת דשבינן חיליו לא
 יאל החלב ממנה ונחב שם א"ל לפירש"י ז"ל שויה רבן
 כחוקים נבלה מפני שאסור בתחילה עד שלא נעטמק
 משמיה הקדירה בו עעטס מיד נאסר עכ"ל הרי דהיה
 ס"ל עעטס אחר במה דאסרו הכחל עעמו ויכרחי ל'
 בבור דהיה לא ניחא ל' בעעטס זה דכיון דכ"ל שלא פירש
 לאו חלב היה עדין אי"כ גס מבשר אחר חיוי שלא יאסור
 אך ה' דלמדין ל' היה כיון שאסור בשל אחר עד ס'
 ממנו א"כ נחשב בבלוע בו היסור והם נחזיר אומה נבל
 להחיר גס שאר חקיה בבלוע מאסור כשכל לקדירה
 ומנבל לך אסורין גס אומה וגם אסור קרירה אחרת
 אבל נוק הכחל עעמו לא עשאוהו כגבלה מחמת זה כיון
 דגם שאר הקדירה לא נאסרה עעט מחמתה וגם נוק
 החלב הא מופירי ממנה ורחוי ה' לנחת ע"י קרעה וטויה
 די אם עשאוהו רק כחוקיה שבלע בה אסור אחר אין
 היה עעמה כגבלה אבל היי שאין ל"ע נדה א"כ כמו
 שאסור שאר הקדירה ועשה כל הקדירה כגבלה מחמת
 בשל כחלב כן רחוי שגם היה עעמה תעשה נבלה מחמת
 זה וסוב אסור קדירה אחרת עד ס' כי מיה כן ל'
 בבור דעמו ודל"כ מלאחי גס להו"פ שדינין לך הנה
 בזה אך לא נחבר לו הדברים כמו שכתבתי לך הנה
 בל"ע וע"ש ורחיה דלא דוקא אם נבלה בראשונה לפחות
 מ"ע דה"ה אכפלה בשני' לפחות מ"ע כיון דלמדין
 כל הקדירה מחמתה ועעט נבלה כמו כן גס הכחל
 עעמה וסוב אם נבלה לבעיט לריכין ס' לבר מיה
 והרש"א שכתב שם דגם נבלה בראשונה לפחות מ"ע
 עיקר דינו חיי לראשעין דהגמרא לא אמרה אלא
 בגבלה ל"ע אי"כ ממילא דה"ה בשני' ג"כ כן היה כיון
 דשבינן ל' חיליו לא יאל חלבו ממנו כאשר היו מחמילי
 והנה ה"ה בין שאר העעמים לעעט הרש"א מבואר
 היה אי אמרינן דבשאר אסורין לא ל"א לנאסר העעמים
 גס אם נבלה מחמילי לפחות מ"ע כיון דלא נאסרה
 אלא ואלת מחמת שאר הבשר שאסור אי"כ הוי לגבי
 יאכל שאר אסורין ולא ל"כ ותנערק גס הוי משא"כ
 להרש"א יעו"ב הא חיון קומ"ל בכל אסורין ל"כ אי"כ
 ממילא גס לשאר עעמים כן היה אך מ"ה ל"כ גדולה
 לגבי חר"ל שאם ינחא כעטס הרש"א אז כיון דנאסרה
 מחמת כב"ה גס היה חר"ל אבל לשאר העעמים גס
 דעשה נבלה מיה חר"ל לא אמרינן גבי וזה אי נעמא
 בשעות שאר הסתקיה אבל לשעות רש"י ז"ל אם יש
 בראשונה ל"ע גס האסוריה לא נאסר חר"ל כיון
 שאין לא נאסרה אלא מחמת שער שלא נעטמק נחיה
 הקדירה עעטס בה אבל כשפלה לפחות מ"ע שוב הוי
 גס חר"ל :

הרי"ז ז"ל יש לי שיעה אחרת בזה . דהנה גס

ששמימח דכחל כתב הרי דנבלה לפחות מ"ע
 נאסרה הקדירה ואסור הכחל מ"ה גס ס"ל דנאסרה נמי
 משאר בשל כשנכנס בחלב הוא שס"ל ימי שאין
 הכחל נאסר כשביטלה כפ"ע שגבי חילי סוחי בישרא
 כתב דגם דשומן הבשר נכנס בהכחל מ"ה הקילו בכך
 כיון שאין עעט שומן יכר בהכחל ועוד שלבסוף היה
 נפלגו ממנו דככ"פ וכתב דאין להביא חיי' מבין לחסור
 כתב שללא בלא קריעה כסין סיס עליו שיעות בשל עכ"ל .
 הרי דס"ל דנאסר גס נבשר אחר שנגס בו זה חרחה
 שרש"א ז"ל בבית ג' שער ד' גבי גליית הכחל לא
 כתב כלל מנה דשומן הבשר נפל עליו אלה על מה
 דמותר

א

לכמלה ברוב ונאבה או נימל קצתו קודם שנפסקו על כורה שיעורו ה"ז מותר לדברי כולם וכן בכל פנימיה דמין ומינו לדיה במל ברוב דבר תורה אלא שנתקנה עליו מרביתם להצריך בו ששים כאיסורי תורה ופסקיה דרבנן לקולא . ויראה לי שאם נפל לחוד פני הנאבה מינו חלקין בו להקל כל זמן שרבה היתה שהנאבה עליו דהא לריי קייל במין ומינו ושאינו מינו הנאבה מינו כמי שאינו והשאר שאינו מינו רבה עליו ופסקיה וה"ה והוא השעם כאן דאמרינן רואין שאנו מינו ופסקיה שאינו והשאר רבה עליו ומבטלו . ומ"מ כשהיה היתר והפסקיה בפנינו וא"א לעמוד על עיקר אע"פ שהוא מאפורי דבריהם אמר והולכין בו לחמור שורה כולל מהפסקיה ואפ"ה אמר בדבריה משעינין משום דמאי דנפסקיה לא ידעינן . ומסתברא לי דכשאמר ספקא דאורייתא לחומרא דבר תורה הוא דספקא דאורייתא כורה א"א תורה אבל ראיתי לרמב"ם ז"ל שכתב דספקא דאורייתא לחומרא מדרבנן הוא שהחמירו בספקין . והב"א וה"ה לדבריו מדאמרין בקדושתין פ'עשרה וחסין אי זותרותיה אמר רבה דבר תורה שתוקי כשר מ"מ רובו כשרין ונפסקיה ומיעוט פסולין ואי דאולי אינה לגבה כל דפרישמוסיה פריש . מאי אמרת דילמא אולא אידי לגבייהו דהוה ליה קביע וכל קביע כמתצה על מתצה דמי . והתורה אמרה לא יבא ממור בקהל ה' ממור ודאי הוא דלא יבא ממור ספק יבא . אלמא לא אמרה תורה אלא האסורין הוראין הא ספק האסורין לא . ואין דבריו מתורין וא"א דאדרבה לוק מינה דבעלמא ספקא דאורייתא כורה דאי לא אמאי איצטרך רבא לאהובי בלישניה בלישניה לימא מאי מעמא דהוה ליה ספק ספקא זמותר דבר תורה דהשתא הוה כאילו בלוהו ספקין דאורייתא ומאי פסקיה ממור דנקמיאלא ודאי ספק ממור דוקא קאמר אבל שיעור ספקין לא . ומעמא דממור משום דרבייה קרא לחמור ובראמרין לעיל מינה ת"ד גר נושא ממורת תולד ממור דברי ר' יוסי ר' יהודה אומר גר לא ישא ממורת מ"פ דהוה יוסי חמשה קהלי כתיב חד לכתניסחד ללוים וחד לישא חד למשרי ממור לשחוקי וחד למשרי שחוקי בישרי קהל גרים לא איקרי קהל ורבי יהודה כהנים ולוים פסק קרא נפקי אייתר ליה חד לקהל גרים . ואב"א תי קהל נינהו וממור כשתוקי ושחוקי כשוראל מחד קהל נפקי יבא ממור בקהל ה' בקהל ודאי הוא דלא יבא הא פסקיה ספק יבא ממור ודאי לא יבא הא ספק יבא . ואב"א חמשה קהלי קהלי נינהו כלומר להקל תרתי דרשינן ואב"א ד"נ תרי קהלי נינהו כלומר להקל תרתי דרשינן יתר קרא איצטרך רבא לא אייתר קרא לא חד דרשינן ממור ודאי הוא דלא יבא הא ספק . יבא אלא חוה אמרין בכל שאר ספקין איסור על חורא אזהרת ודאי לקיות עמי ועל הספק אזהרת ספק לאיסורא . ע"כ לשונן ז"ל ואולי סבר הרב ז"ל דגלי קרא בממור ספקין מותר ונפסקיה מיניה לכל התורה כולה . ואינו מחורר דהא אמרין בפי

פרק התעובות אמר רבה אמר רבנן פרק התעובות אמר רבה אמר רבנן כרובא אמר רבנן כמעמא מין במינו כרובא מין בשאינו מינו כמעמא והוא ודאי מראוריתא קאמר דאי מדרבנן אפי' מין במינו בעיא ששים ובראמר רבא בפרק ג"ה מין במינו דלא יכול למקם אפעמיה בששים . אלא ודאי חתם מראוריתא קאמר ואפ"ה קאמר מין בשאינו מינו כמעמא . וגם הראב"ד ז"ל כ"כ דשעם כעיקר דאורי' במין בשאינו מינו ולא אמרו חד כחרי במיל אלא במין במינו אלא דבמין ושאינו מינו לענין מלקות פעמים לוקה פעמים אינו לוקה כיצד כיות בכרי אכילת פרס כל שאוכל כיות מן האיסור לוקה לדיה פחות מיכן אמר ואין לוקין עליו לדיה דילפי ליה מנייר לרבנן או מגיעולי נכרים לרי עקבא ואין מלקין לא על החוקשות ולא על ק"ו . וכן כתב גם משמו של הרב בעל ההלכות ז"ל דשעמו ולא משמו דאורייתא וקמייתו מדר' יוחנן דאמר מעמא ולא משמו אמר ואין לוקין עליו . ואם איתא דאיסורא נמי דאורייתא ליבא אינו לוקה צריכא למומר והרב"כ ז"ל כתב כדברי רש"י ז"ל וכתב דמראוריתא תרתי בעינין שעמו וממשו הא משמו ולא שעמו כגון מין במינו ברוב היתר או מעמו ולא משמו כגון מין במין האיסור לא בשאינו מינו משש האיסור לא בעין ולא כמעורב אלא שנתבטל לגמרי כגון שיפת יין שנפלה במים ונתבטלה לעולם אין לוקין ואינו אמר מראוריתא אלא מדרבנן . והיא דאמר רבה מין בשאינו מינו כמעמא כמעמו וממשו היא . ומשמו לאמורא בתרא לא פשיטא ליה דהוה מראוריתא כדילוף ליה כברייתא מאיסורי גזיר כ"פ אלו עוברין דהא כ"פ כל הבשר ספוקי מספקא לחו ואב"א גופיה לא היה גמר לה אלא מבכ"ה שלא כסוגיא הפסחים . ומינה נראה דהא לא ראה הוא דילמא אב"א אכתי לאהוה שמינעא ליה ברייתא דפרק אלו עוברין מ"מ לענין כחלב ורחי ליה רבא דאי מהא לא חנמי החיוש הוא ודרך בישול אסרה תורה ולעולם רבא מעם כעיקר דאורייתא מ"ל וכברייתא דפרק אלו עוברין מ"מ לענין פסק הלכה אנו על מי נסמך באונסמך על ר"ת סורבינו יצחק ובעל ההלכות והראב"ד ז"ל שריבם הם ואמרו להחמיר בשל תורה . והילך חתיכת נבלה וכיוצא בה שנפלה לקדירה של ירקות או בשר שנפל לקדירה של חלב או בחיפך וכן כה חולבת בת יומה שניער בה קדירה של בשר או בחיפך וקודם שהספיק לשער אם יש בו כדי לכמל מעמו נשפך או נאבד קצתו אמר מספק דהל ספקא דאורייתא לחומרא אבל אם חתיכת נבלה נפלה לקדירה של בשר שחומה ויש בחתיכות של חתי כרי

הקדושה

צד שפתי כחן יורה דעה סימן סט"צ הלכות בשר בחלב מורי אהב

גבינה כמנהג לשם ושרי הכל: (ב) מיהו יש ליאסוף ידיו (סעיף ד) (ו) מיהו על ידי גבינה ברי' או להם ביניהם. אף כיום לביע לומר דבק מדיה מגבינה עמדה בן שכתם שגולה לחמון גבינה בסכין של בשר אצל גמח שכתם שאסור הסמימו הפוסקים כמו שכתוב במורה מטמה שם דין ג': לחמון לחם כו' לא לייך דק קיימת הסכין כדמשמע בבית יוסף (כ"א) שמש המשמש בוי' כ"כ גם כשי' שם רש"י פרק כ"ה גמח שכתם בשם אחרות מיים (אסור) מאלות קי' סוף בשם רבינו (דף ק"ז ע"ג) ופאמת לא דקדוקו

כלל דרש"י לא איירי בהם אלא שכתבשל (יא) (ו) בקדישה של בשר מותר לאכול אמרי' צד כ"ע ה' (ה) ולדין א"ל לזה שרי לענין נטילת ידים הלאסונים גבינה (שם) ואין צו מנהג להממר וכן נהגין לאכול מנהג אחרת פשוט בש"ס שם שר אמר מבטל שיש צו גבינה או חלב (ב) וכן מיהו ותוספת מכל הפוסקים כמו יש לנטול ידיו (יב) צנייטס ואפילו לא יאכל דוחקא דסכין: (ז) אב"ל כבר נהגו ברי' נראה מוונתו דלמי המנהג אסור לחמון גבינה בסכין של בשר אפילו על ידי גבינה בקרקע כי כן הממירו על עממם ליקח לגבינה סכין אמר דוקא אצל מכל מקום לחמון צו לחם לאכול גבינה צו שפיר יש לנו לחמון אמה שמתקנתו מלה נלטי"ל פשוטו:

(א) מותר לאכול עם הגבינה בשר צריך לבער מעל השלחן שיוירי (יח) וכן מי שאכל גבינה ורוצה לאכול בשר צריך לבער מעל השלחן שיוירי (יט) וכן מי שאכל עם הגבינה נישן צו ואסור צננחא (קט"ו) מפרש העטס לפי שאין האכל עמו צניינו ופירש רש"י (ס"ג ד"ה) זה מיום שלף יא מרדי הצבחה צנייטס ולא לחסוף אלא מונעל בשבר הוא ולא לכלל חלב ומיהו למחמה צני קריעה מדרבנן עכ"ל:

הנהגות והנהגות
ג עין בגמרת יעקב (כלל עו ס"ח יח) דהמורש"ל לא אטר אלא לחתוך גבינה בסכין של בשר ע"י גבינה אבל בלחם מותר מהרש"ל דמותו צ"י נציצה וכן מבאר ליהדי מחור דבריו במייטם דמהרש"ל שם ומה שסיים מהרש"ל שם ולא מי לה בסכין אחר גבינה ולחתוך בו לחם נציצה עכ"ל מפורש דמוכה הוא ויש לחתוך וריבה לחם כמבאר שם מפשט דמהרש"ל ואף אם נאמר לזה דקא נקט מהרש"ל מ"מ מבואר שם מדבריו ולא כתב בן אלא על צד המנהג שנהגין כל ישראל להיות להם שני יסודים אחד של חלב ואחר של בשר ע"כ אי' בלחם נהגו אסור עכ"ל וכן תקשה הבית אדם (כלל ג אות לה) על הש"י: (א) עין אור גדול על משניות חולין (פ"ח מ"ג) שיעל הרוק (ס"ב חלו) ובעל היעטור (שער הכשר הכשר בדברי כח"ל) וספר האשכול (להות מליח עמוד ז') דדוקא כחל מניקה אסור ולא הבאום הפוסקים ובשרים פאר הודו ככל להרמב"ם אומר ככל חלו:

באר הגולה
עו עור עמין צ"ח
ממירפלה והבית אשרי
שם אור וזונו:
עו שמועה להצטין סימן ק"פ (וכשי"ל סימן ע"ג):
ז ס"ג:
צ א משה חולין דף ק"ט:
ג דלאמר ר' אלמור
למשה שם וגימרת
ג ספרים ח"ל לקדישה:
ג טור בשם ר"ם ובי"ב
גמור והל"ח שם ובי"ב
ה"ן שפוח דעת רש"י
וכ"ע מדברי רבינו ירוחם
ומדברי הסמ"ג:
ד לציטת קמח דעו ויחל
מלבי כ"ז:
ה ממהל דרב נחמן שם
דף י"ז:

ג עין בגמרת יעקב (כלל עו ס"ח יח) דהמורש"ל לא אטר אלא לחתוך גבינה בסכין של בשר ע"י גבינה אבל בלחם מותר מהרש"ל דמותו צ"י נציצה וכן מבאר ליהדי מחור דבריו במייטם דמהרש"ל שם ומה שסיים מהרש"ל שם ולא מי לה בסכין אחר גבינה ולחתוך בו לחם נציצה עכ"ל מפורש דמוכה הוא ויש לחתוך וריבה לחם כמבאר שם מפשט דמהרש"ל ואף אם נאמר לזה דקא נקט מהרש"ל מ"מ מבואר שם מדבריו ולא כתב בן אלא על צד המנהג שנהגין כל ישראל להיות להם שני יסודים אחד של חלב ואחר של בשר ע"כ אי' בלחם נהגו אסור עכ"ל וכן תקשה הבית אדם (כלל ג אות לה) על הש"י:
צ א עין אור גדול על משניות חולין (פ"ח מ"ג) שיעל הרוק (ס"ב חלו) ובעל היעטור (שער הכשר הכשר בדברי כח"ל) וספר האשכול (להות מליח עמוד ז') דדוקא כחל מניקה אסור ולא הבאום הפוסקים ובשרים פאר הודו ככל להרמב"ם אומר ככל חלו:

סימן צ

דיני כחל וכו' די טעמים:

בשר שנתבשל בחלב שחוטמה אסור מן התורה וכן לפיכך אם קרעו ומירק החלב שבו מותר לצלותו ולאכול וכן ואם קרעו שתי וערב וטחו בכותל עד שלא נשארה בו לחלוית חלב ג מותר לבשלו עם הבשר וכן וכחל שלא קרעו (ב) וה בין של קטנה שלא הניקה בין של גדולה אסור לבשלו (ג) ואם עבר ובשלו (ג) בפני (א) עצמו (ולכן אם נלחם) (א) מותר לאכול (ה) ואם בשלו עם בשר אחר (ד) משערין אותו

על דבר חרף מני כשי מיהו י"ל צוה דנין דהספן הוא על גוי שנחמך נגר אס בן העטפה מוחסר להשנינו מן האסור וכל זה מיימא אצל כפר נהגו כל ישראל להיות להם שני יסודים אסור עכ"ל וכן תקשה הבית אדם (כלל ג אות לה) על הש"י:
צ א עין אור גדול על משניות חולין (פ"ח מ"ג) שיעל הרוק (ס"ב חלו) ובעל היעטור (שער הכשר הכשר בדברי כח"ל) וספר האשכול (להות מליח עמוד ז') דדוקא כחל מניקה אסור ולא הבאום הפוסקים ובשרים פאר הודו ככל להרמב"ם אומר ככל חלו:

באר הגולה
עו עור עמין צ"ח
ממירפלה והבית אשרי
שם אור וזונו:
עו שמועה להצטין סימן ק"פ (וכשי"ל סימן ע"ג):
ז ס"ג:
צ א משה חולין דף ק"ט:
ג דלאמר ר' אלמור
למשה שם וגימרת
ג ספרים ח"ל לקדישה:
ג טור בשם ר"ם ובי"ב
גמור והל"ח שם ובי"ב
ה"ן שפוח דעת רש"י
וכ"ע מדברי רבינו ירוחם
ומדברי הסמ"ג:
ד לציטת קמח דעו ויחל
מלבי כ"ז:
ה ממהל דרב נחמן שם
דף י"ז:

באר הגולה
עו עור עמין צ"ח
ממירפלה והבית אשרי
שם אור וזונו:
עו שמועה להצטין סימן ק"פ (וכשי"ל סימן ע"ג):
ז ס"ג:
צ א משה חולין דף ק"ט:
ג דלאמר ר' אלמור
למשה שם וגימרת
ג ספרים ח"ל לקדישה:
ג טור בשם ר"ם ובי"ב
גמור והל"ח שם ובי"ב
ה"ן שפוח דעת רש"י
וכ"ע מדברי רבינו ירוחם
ומדברי הסמ"ג:
ד לציטת קמח דעו ויחל
מלבי כ"ז:
ה ממהל דרב נחמן שם
דף י"ז:

באר הגולה
עו עור עמין צ"ח
ממירפלה והבית אשרי
שם אור וזונו:
עו שמועה להצטין סימן ק"פ (וכשי"ל סימן ע"ג):
ז ס"ג:
צ א משה חולין דף ק"ט:
ג דלאמר ר' אלמור
למשה שם וגימרת
ג ספרים ח"ל לקדישה:
ג טור בשם ר"ם ובי"ב
גמור והל"ח שם ובי"ב
ה"ן שפוח דעת רש"י
וכ"ע מדברי רבינו ירוחם
ומדברי הסמ"ג:
ד לציטת קמח דעו ויחל
מלבי כ"ז:
ה ממהל דרב נחמן שם
דף י"ז:

קב שפתי כהן יורה דעה סימן ציצא הלכות בשר בחלב מורי הזה

בשר בחלב (סעיף ז) כהן ציצית כהן ב"י. לה נאמר להמתנה אסור (יא) גומות מלאות חלב ב"י. הטעם שם שאסור והימר על הלכות או למנוח כהל על בשר אלא חמת חסדי והדעתך אפילו האריך (כלל י"ו דין א) שחלב שמוטה היה נאימת ממימים משום שמתבאר בפסוק ע"כ סעיף ד' וכן וצית יוסף הלא מתקן חלב פירש עליו שמוטב חלב אם לא נקראו כדעת ח"י חלב כוס ע"כ דף ק"פ: שם עור בשר הרש"י (אמרתי) משום דעלית כותם דל: כותם דל: ד' מתאר לעיל פסוק פי"ג: שם ט' שם בשר הרש"י שפאלה לוי מפלע חלב ואני מלפני דרומי חלב: צ"א ב' משנה חולין דף ק"ו והתמדת אפי' ע"כ דרש"י: נ' עור ונתרתי' בשר בעל העשירי טעם דמין ובלבד עלה יצאו זה מה: **דיני טרבה**

[א] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[ב] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[ג] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[ד] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[ה] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[ו] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[ז] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[ח] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[ט] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[י] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[יא] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[יב] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[יג] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

דיני טרבה

[יד] אם כן הוי צ"ח גזירה לצורדי. ולענין שכל עוף שהוא ב"י מדרגתו ב"י לוי נאסר בשרו ומצליח ואם כן קשה שיהיה דבר גזול וצ"ח לבד לא שרי' כי מנחה אלא מטעם דמלך ממנו מלכו כמין (דף ק"ב ע"כ) לכן דמי הטור וכן מנהגים הם וי"ט:

אחד בן (ע"ש במדור) אחר שקבלה אותה התיבה פעם מן ההלב ונאכרה לפי שהיתה כולה ביושב כדמרישית או כמה (שירוש כמה הרוטב את החתיכה) צריך ששים מהחתיכה (פירוש מכל החתיכה) משום דאמרינן דחתיכה עצמה נעשית נבלה ואם יש ששים מן החתיכה השאר מותר אבל אותה חתיכה לעולם אסירה יטפת חלב שנמלה על דופן של כלי מספק לן בפרק דם (דף צ"ו) ההטאת או מפעפע בכל הכלי או לא הלכך בשנמלה כנגד הרוטב ויש ברובט ס' מן המיטה מותר מה נמשך או מפעפע בכל הכלי הרי נתבטלה ואם אינו מפעפע אם כן לא יאסר אבל אם נמלה נגד הדיקן שמא מפעפע בדופן הקדרה עד סמוך לרוטב, כל כך שאין ששים מן המטה ונעשה איתו מקצת מן הכלי נכלי וכשיערה הרוטב מן הכלי ילך הרוטב על אותו מקצת כלי ויאסרנו לפיכך אם מיד הניחה להצטנן שלא הנביה הרוטב נכלל מעת שנמלה עד שיוצטנן לגמרי מותר או בעוד שהוא רותח יקוב שולח הכלי מחמת כדי שיצא הרוטב דרך איתו נקב ולא ילך דרך אותו מקצת הכלי שהוא אסור (ב' וד"ר אורים (ע"ן בתוספת פרק גיד הנשה דף ק') היה רוצה לומר דאין חתיכה עצמה נעשית נבלה אלא בבשר והלב ואין שיטת ההלכה מוכחת כן פרש"י (ה"ל"ן

חתיכה מנחת על גבי חתיכה אחרת שמקצתה הוץ לרוטב והשאר הוא איתה חתיכה העליונה שנמלה מיטת חלב עליה כולה הוץ לרוטב להכי אמרינן דאין הרוטב ושאר החתיכות מטייעין לבטל המטה אבל אם היתה איתה חתיכה שנמלה מיטת חלב עליה מקצתה בתוך הרוטב או היה רותב ושאר החתיכות מטייעות לבטל המטה ולהחריב גם איתה החתיכה אפי' מה שיש ממנה הוץ לרוטב (ש"ע אומר גם כזה כל החתיכה) וכן משמע בפנים וכן תימא הוא נוסח מעמא מאי האך יועיל הרוטב לאותו מקצת שהוץ לרוטב יש לומר דמעמא רבא איכא שהרי אף על גב דקיימא לן דאסורה הנבלע בחתיכת היתר אין מתמשש מחתיכה לחתיכה ב"א על זה רומב כדמוכח בההיא דמטה חלב וכו' כדפי' רבינו בתוך מכל מקום באותה חתיכה עצמה מתמשש כבולת אפילו בלא רוטב כדמשמע בההיא דמיטת חלב הילכך כשמקצת החתיכה בתוך הרוטב ונמלה מיטה על אורה מקצת שהוץ לרוטב איתה מיטה מתמשש גם ככל הרוטב ובכל החתיכות שבסדרה שהוץ אף על גב דנמלה באיתה מקצת שהוץ לרוטב מכל מקום היא מתמשש בכל איתה חתיכה כדפי' וז"ל שמתמשש גם באורה מקצת שבתוך הרוטב הרי הוורת ומהמשמת בכל הקדרה על דף הרוטב עכ"ל (י' ומיהו בכופו יש לחתור ע"י נקיבת הקדרה בהא או אפשר שלא ינעו הכלי מעמ יונע הרוטב באותו מקצת כלי שנאמר ולכן מיב דהמתין שלא ינע בכלי עד שיוצטנן והעולם נהנו לאסור כשנמל בדופן שלא כנגד הרוטב ודוקא בשופט שלא לצד האש אבל לצד האש נהנו לחתור לפי שהאור שורפו ומיכש מיה (ש"ע ואו הקדרה ממ) שו"י) ובכ"ד שיקנח מיד ודוקא במיטה בעלמא כגון דבר מועט אבל אם נמל רוב חלב אין להתי' אפי' כנגד האור אלא אם כן נמל כנגד הרוטב וע"כ (ש"ע ואו הקדרה אסורה אף אם יש ס' בתכשיל נגד המיטה ויערה התכשיל מיד ממנה בצד אחי' שלא בצד המיטה ואם נשלו בקדרה פעם אחרת דינו כמו בפעם הראשון) ומרו דרכי יחיאל היה אומר בשם רבי'א שהיה מתיר גם שלא כנגד הרוטב ושלא

דף ק"ט ר"ט וממנו שם טור י"ד סימן צ' ורמב"ם שם פס"ו לקדרה י' בין עם בשר בין בלי בשר בעיני קריעה שתי וערב וטוח' בכותל' ולצלי החכה שתי וערב ולרב נהמן בלא חתיכה ולר"ת לצלי או לקדרה בלא בשר חתכה שתי וערב ולקדרה עם בשר חתכה שתי וערב וטוחה בכותל' י'

דיני ביטול (גיר הנשה דף צ"ו כל הסוגיא בגמרא ותוספות) בשר בחלב (ב' כשתוחבין כף חולבת בקדרה של בשר או להסך משערין בכל מה שנחב בקדרה של בשר דלא ידעי כמה דנסיק מיניה אבל מה שלא נכנס ברוטב אין

דאמר רבא

כנגד האש על ד"י ס' בשעת הדחק כגון בערני שבתה עכ"ל (הנה"ח י' והנה נהנו העולם שלא לבשל הכהל עם הבשר כלל אפי' ע"י קריעת שתי וערב וטוח' בכותל וצריך עיון על המנהג דלכאורה מותר הוא לכל המיורשי' ע"י קריעה וטוחה ומיהו במדומה ששפעת' סמור' רבי יחיאל שיש לסמוך מנהג העור' לפי שיש שם דלקדרה שהזכיר החלמוד נבי כהל בקריעת שתי וערב וטוחה בכותל היינו לקדרה בלא בשר והלכך לפי זה לא מצוינו שום היתר עם בשר בשום ענין וגם היה אומר כהאי מעמא נהנו שלא לבשלו בקדרה כלל אפילו בלא בשר לפי שסופו לבשל בשר בקדרה והו"י כמו כהל עם בשר והיה אומר כי בשכנר היו נוהגים להיות להם סדרה מיוחדת לכהל לנדה ומיהו אין לסמוך עכשו ע"י שאין רגילין בכהל כ"כ ענה הילכך איכא למהש דילמא אחי' למשעי לבשל אחי' בשר באות' קדרי ומיהו משם חתיר' לחתכו בסכין של בשר אפי' בשחכה רותח כיון שקדעו שתי וערב וטוח' בכותל' וחוחבין לכתחלה באותו סכין בשר אחר' כן וצריך עיון מאי שנא מקדרה בלא בשר שהחמירו שלא לבשל בשר אחריו ושמא מה שהחמירו בקדרה אין זה משום בשר דאחרי' כן אלא נידה דילמא אחי' לבשל בשר עם הכהל ביהר' וזה לא שייך נבי סכין וצריך עיון עכ"ל (י' בפנים פירש כי לפי ר"ת כפי קריעה שתי וערב לקדרה בלא בשר או לצלי לכאורה משמע דר"ל קריעה במור' דלא מני' מאותה קריעה שקורעין אהם לשנים כשהולכים הרביעים של צד האליה לשנים ומיהו לפי' לשון התוספות משמע דמני' בהכי שפיר לרבינו הם דהא דכפי קריעה מועטת נבי קדרה בלא בשר ולגבי צלי היינו להוציא את החלב שהוא כגוס בתוך הכהל שיש לו מעט חלב נמור לפי זה היה נראה דהוי' מני' באותה קריעה שקורעין הכהל לשנים כשהולקין הרביעים של צד האליה לשנים דבההיא קריעה יוצא החלב שהוא בעין בין ב' דסנות הכהל אף על פי שלא קרעו אחרי' כן כלל לא שתי ולא ערב וכן נראה דנתים לא הזכיר לא שתי ולא ערב כי אם קריעה מועטת ושמא דיעבד יש לסמוך על זה אבל לכתחלה כהו"ל לעשות כמו שפירש רבינו בפנים (ש"ע וגם מיהו בכותל לכתחלה לצלי) (ב' מעשה בא לפני מורי' מקדרי' חדש שנשברו בה' מים ותחב לחיכה כף חולבת בת' יומא ולא היה במים כ"ד' לבטל ואחר' מים בשלו בה' מים פעם אחרת ותחבו לחיכה כף שנשתמשה לבשר כמו כן בת' יומא וכמו כן לא היה במים כדי לבטל והורה שנבלע מפנס בשר בחלב והקדרה אסור' להשתמש בה בשר או חלב אבל לבשל בה דנים מותר ומיהו נראה כיון שהקדרי' חדשה מתחילה לא

25

